

Sobre el treball i la justícia

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 3 de maig de 2023

Cada primer de maig celebrem la Festa del Treball, aquesta ocupació tan noble com la que més i la més necessària per a la subsistència personal i col·lectiva. De rendistes en queden pocs però de pocaverkonyes molts, com aquells que roben a gran escala aprofitant-se del treball d'altri. Tots els que tenen la sort de tenir feina –s'entén una feina honesta– són treballadors; des del peó que sua per fer les carreteres i les cases per on passem i vivim fins l'empresari que sua d'una altra manera per crear riquesa. Un dels grans reptes presents a la societat és la manera com s'ha de distribuir aquesta riquesa. Enlloc d'aquest món la riquesa està ben distribuïda, enlloc. Però nosaltres ens hem de preocupar per com es crea i es distribueix la riquesa a casa nostra, en aquest cas a Catalunya. Les manifestacions del primer de maig que tenen lloc arreu del món són reivindicatives perquè hi ha molt a fer fins arribar a una autèntica justícia social. Podem reivindicar salaris més justos, a igual feina el mateix salari, habitatge digne per a tothom, un sistema sanitari i educatiu de qualitat a l'abast de tots, seguretat en el treball, jubilacions que permetin viure dignament la resta de la vida. En definitiva els jubilats són els qui han treballat més, tret d'aquelles prejubilacions forçades als cinquanta-cinc anys o seixanta que són com una mena d'assassinat en plena vida.

Tenim un sistema econòmic i social injust i precari per la mala política dels responsables de les administracions, en aquest cas d'una administració, la de l'Estat espanyol, que no ha sabut gestionar les quotes de la seguretat social que treballadors i empresaris hem anat aportant regularment sota l'amenaça de sancions. Però qui sanciona la mala administració d'aquests fons que són de tots nosaltres? No em ficaré en

teories econòmiques que no entenc. Només denunciare el que tots veiem que no funciona. L'Estat amb un gran deute que els governs de torn es van passant l'un a l'altre. Les famílies hipotecades –les que poden– navegant entre els mars tèrbols dels tipus d'interès que es fixen des de Brussel·les o Washington. ¡Que lluny queden aquests indrets i que a prop tenim les respectives economies familiars! Potser si les decisions es poguessin prendre des de més a prop dels problemes, es prendrien millor.

A les manifestacions del 1r de maig hi veiem reivindicacions justes de tota mena; però poques o cap reivindicant l'autogovern, la independència de Catalunya. Pocs o cap sindicat considera aquesta qüestió com a prioritària; no ven ni augmenta l'afiliació. Diuen que és un tema de nacionalistes i que això no és de la seva incumbència. Quin error! En l'estat independent, la República Catalana, està el camí cap a l'estat del benestar. De primer, perquè com més a prop dels problemes es busquen les solucions, més fàcil és trobar-les. Només amb els 20.000 milions d'euros que l'Estat ens cisa del que aportem pels impostos, sobretot per l'IRPF, fruit del nostre treball a Catalunya i pels catalans, no és tan difícil d'imaginar el que podríem fer, perquè són 20.000 milions cada any. Sabem el que costa fer un hospital, una escola, una universitat, un centre digne per a gent gran, habitatges dignes socials, arranjar les rodalies, les autopistes o carreteres? No ho sabem prou! El que és fàcil d'esbrinar és què fer amb aquests 20.000 M. Es podrien fer **cada any** moltes de les coses abans esmentades. I, aquesta no és l'única cisa que ens fa Estat als catalans, a TOTS, vinguin d'on vinguin i pensin el que pensin. La independència no és cosa d'eixelebrats, la independència és cosa que interessa a TOTS i TOTES les ciutadanes i ciutadans de Catalunya. Va de coses de menjar, si no voleu sentir parlar d'independència conformeu-vos amb el que ara no teniu, els qui no teniu, és clar. Els que sí teniu el que necessiteu us manca solidaritat envers els vostres conciutadans.

Els que diuen “ja m'està bé com ara” o “ja s'ho faran, jo no em fico en política”, sàpiguen que aquest conformisme, passotisme insolidari, els porta més cap a la mala política que no es pensen. Penseu que els nostres conciutadans que estan perseguits i represaliats per lluitar per la República Catalana, ho estan per tots nosaltres. Per què el 1r de maig, Festa del Treball, no reivindiquem també la JUSTÍCIA en majúscules? Que no ens prenguin el que hem aconseguit amb el nostre treball. Que no ens prenguin el benestar social al qual tenim dret i que no tindrem mai, a no ser que lluitem pacíficament i democràtica per la nostra independència en forma de República Catalana. Els qui volem l'autodeterminació per a la independència la volem en dos fronts paral·lels: el nacional i el social. L'un sense l'altre no ens val. Aquest primer de maig demanem justícia de veritat i en tots els camps de la vida personal, social i nacional.